

[Pia Kjærsgaard]

Det vil med andre ord sige, at når vi har førstebehandlet disse to forslag og de skal op i boligudvalget, så bliver der forhandling, og så skal de Radikale og Socialdemokratiet til at rasle sig frem til et eller andet resultat, som de plejer at gøre; ellers bliver der nemlig ikke noget resultat. Og det vil med andre ord sige, at når vi kommer frem til andenbehandlingen af disse forslag, så er det nogle helt, helt andre forslag end dem, vi nu er blevet præsenteret for.

Derfor anser Fremskridtspartiet de to lovforslag for simpelt hen at være luftsteg og vindfrikadeller. Det tjener egentlig ikke noget formål at diskutere dem sagligt, for om en måned eller to, eller hvornår andenbehandlingen finder sted, så er det noget helt andet, vi skal diskutere. Det ved vi; vi har prøvet det adskillige gange før.

Derfor vil vi prøve at komme med nogle generelle boligpolitiske betragtninger i stedet for og kun knytte nogle ganske enkelte specifikke bemærkninger til de to foreliggende lovforslag.

Når man nu ser på det arbejdspress, som et lille parti bliver udsat for, så gælder det jo om at rationalisere så meget som muligt, og genbrug, det er en god ting, som de fleste herinde i Folketinget går varmt og fuldt ind for.

Derfor er Fremskridtspartiet gået tilbage i Folketingets forhandlinger og har set på, hvordan de boligpolitiske debatter har udviklet sig fra 1966 til nu, og hvilke synspunkter de forskellige partier har givet udtryk for på det boligpolitiske område.

Vi finder ikke ret meget, der er brugbart i liberal retning, bortset fra Fremskridtspartiets egne indlæg naturligvis. Men i efteråret 1971 var der en stor boligdebat. Selv om Fremskridtspartiet på det tidspunkt ikke var repræsenteret, blev vore boligpolitiske synspunkter om det fri boligmarked fremført med brask og bram af et andet parti, og det siger vi naturligvis tak for.

Den dagældende boliglovgivning blev sammenlignet med et spøgelsesslot med voldgrave, spir, gesvejsninger osv., og der blev sagt, at det havde man ikke brug for. Noget sådant udviklet, snørklet og socialistisk, det var ubrugeligt. Det, man havde brug for, var noget enkelt og mere strømnet – noget kort, blev der også sagt – og den eneste løsning på de danske boligproblemer siden 1939 var at

indføre det fri boligmarked. I sandhed fornuftige ord. Fremskridtspartiet kan tilslutte sig hvert eneste.

Nu sidder boligministeren måske og tror, at det var en eller anden rabiat suppleant, som for at markere egne synspunkter og egen uafhængighed udtalte sig således. Men nej, hr. boligminister, det var den officielle – og jeg understreger: den officielle – ordfører for ministerens eget parti, hr. Ove Guldberg.

Det er fantastisk, hvor kort en hukommelse ikke blot vælgerne, men også politikerne har. Når salamimetoden bruges til at beskære de liberale ideer, er det ganske få, der opdager, at både partiet Venstre og også de Konservative på det boligpolitiske område er drejet 180 grader på bare 15 år.

Fremskridtspartiet har de samme boligpolitiske synspunkter i dag, som vi havde, dengang partiet fik sæde her i Tinget den 4. december 1973. De er velkendte, og de har været udtrykt af vore ordførere i alle boligpolitiske debatter siden.

Men fornuftige ord kan jo aldrig siges for tit, så jeg skal gentage: Fremskridtspartiet ønsker – og vi er formentlig det eneste parti tilbage, som stadig ønsker – et frit boligmarked, 1) hvor udbud og efterspørgsel bestemmer lejens størrelse, 2) med færrest mulige restriktioner, og 3) med en fornyet ret til udstyknings af ejerlejligheder.

Kort sagt, havde lovforslag nr. L 57 været lejelovforslaget, ville det i hvert fald have været et stort skridt på vej i den rigtige retning, men lovforslag nr. L 56 er kun en ny omskrivning af den gamle lov; bortset fra at man nu har ladet to love blive til én lov, er der i realiteten ingen større ændringer.

Der er dog én ændring, jeg godt vil fremhæve, og det er bestemmelsen, som går ud på at ændre den bytteret, som et flertal herinde i Tinget fik vedtaget, lige før Folketinget tog på sommerferie, mod Fremskridtspartiets stemmer.

Dengang advarede vi i Folketinget mod at vedtage en lovgivning, som var i strid med grundloven. Vi stillede ændringsforslag uden for betænkningen, som skulle forhindre dette, men alligevel stemte et flertal herinde for den udvidede bytteret. Nu, hvor der er gået 3–4 måneder, har man så fundet ud af – og det er måske i Det Radikale Venstre, det er sket – at relationerne til grundloven måske